

Sygn. akt II Ka 28/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 marca 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Adama Webera Prokuratora Prokuratury Rejonowej

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2020r.

sprawy **A. L. i P. K.**

oskarżonych z art.158§1k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Turku

z dnia 13 września 2019r., sygn. akt II K 366/18,

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- orzeczoną wobec oskarżonego A. L. karę łączną ograniczenia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

- uchyla orzeczone wobec oskarżonych A. L. i P. K. zobowiązania do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze po 1/2 części, czyli w kwotach po 40zł oraz wymierza każdemu z nich opłatę w kwocie 300zł za to postępowanie.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 28/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Turku z dnia 13 września 2019r., sygn. akt II K 366/18.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego P. K., obrońca oskarżonego A. L.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz	

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
I. II.	<p>I. Obrońca oskarżonego A. L. orzeczeniu zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 158 § 1 k.k. w sytuacji, gdy z opinii ustnej biegłego z zakresu medycyny sądowej złożonej na rozprawie wynika, że w przypadku zadawania pokrzywdzonemu uderzeń z otwartej dłoni nie doszłoby do narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., co stanowi znamię zarzuconego oskarżonemu czynu, a zatem można zdaniem obrony uznać, że co najwyżej doszłoby do wypełnienia znamion czynu prywatnoskargowego z art. 217 § 1 k.k. lub z art.157 § 2 k.k., co w przypadku nieobjęcia ściganiem z urzędu przez oskarżyciela publicznego tego czynu, jak w niniejszej sprawie musiałoby skutkować umorzeniem postępowania w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., natomiast żaden miarodajny dowód nie potwierdza wersji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

pokrzywdzonego przedstawionej zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego;

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 175 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., polegającą na uznaniu za okoliczność obciążającą przez Sąd faktu odmowy składania wyjaśnień przez A. L. na wstępnym etapie postępowania w sytuacji, gdy zgodnie z ww. przepisami oskarżonemu przysługuje prawo do odmowy składania wyjaśnień, co stanowi realizację prawa do obrony i nie może być rozstrzygane na niekorzyść oskarżonego podczas wyrokowania;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony:

- dokonał pobicia pokrzywdzonego, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie wskazuje jednoznacznie na to, że do zdarzenia opisanego przez pokrzywdzonego w ogóle doszło, a nawet jeśliby doszło to zgodnie z opinią ustną biegłego z zakresu medycyny sądowej zachowanie oskarżonego nie wypełniłoby znamion czynu z art. 158 § 1 k.k. z uwagi na brak narażenia na odniesienie ww. skutków po stronie pokrzywdzonego;

- dopuścił się popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. na szkodę pokrzywdzonego w sytuacji, gdy materiał dowodowy świadczy jedynie o formie obrony oskarżonego

przed napastliwym zachowaniem pokrzywdzonego wobec K. L..

Obrońca oskarżonego P. K. orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie dowolnej oceny materiału dowodowego oraz odstąpienie od wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego w sprawie, co doprowadziło do nienależytego i sprzecznego z przebiegiem wydarzeń ustalenia stanu faktycznego i przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo że należyta, wnikliwa i wszechstronna analiza chociażby wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka K. L. o opinii biegłego R. U. prowadzi do wniosków, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, a co najmniej w kontekście opinii R. U. złożonej na rozprawie w dniu 02.09.2019r. czyn zarzucany oskarżonemu winien być kwalifikowany z art. 217 § 1 k.k. i postępowanie winno być umorzone z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela;

- art. 4 i 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w tym uwzględnienie przez Sąd jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego co przejawiało się w subiektywnej ocenie wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadka K. L. jedynie przez pryzmat zeznań M. R., któremu to Sąd I instancji bezkrytycznie dał wiarę (mimo licznych wątpliwości i sprzeczności

	<p>z innym materiałem dowodowym) i uczynił je w całym postępowaniu dowodowym punktem wyjścia do oceny innych przeprowadzonych w sprawie dowodów;</p> <p>- art. 5 § 1 k.p.k. i art. 74 § 1 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. poprzez ocenę i odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. L., a co za tym idzie wyjaśnieniom P. K. (uznając je za przyjętą linię obrony przez oskarżonych) na podstawie tego, iż oskarżony A. L. na etapie postępowania przygotowawczego skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań, mimo że w ramach przysługującego oskarżonemu prawa do obrony może on również odmówić (bez podania powodów) odpowiedzi na poszczególne pytania oraz odmówić składania wyjaśnień (art. 175 § 1 k.p.k.) i sam fakt skorzystania z tego uprawnienia nie może dla niego powodować żadnych negatywnych następstw;</p> <p>2. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary, tj. 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, mimo uprzedniej niekaralności oskarżonego, przypadkowego charakteru zdarzenia oraz okoliczności zaistnienia czynu i zachowania się pokrzywdzonego, które to okoliczności wskazują na to, iż wymierzona oskarżonemu kara jawi się jako niewspółmiernie surowa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacje okazały się celowe i doprowadziły do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.</p>		

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż analiza akt sprawy pozwoliła Sądowi odwoławczemu na stwierdzenie, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób dokładny, rzetelny, wskazał które z dowodów i w jakim zakresie stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Zasadność ocen wyprawdzonych przez Sąd I instancji odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, czemu Sąd orzekający dał wyraz w sporządzonym uzasadnieniu.

W ocenie Sądu odwoławczego, niezasadny okazał się wspólny zarzut skarżących, odnoszący się do niewłaściwej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonym, tj. art. 158 § 1 k.k., podczas gdy w opinii obrony, w przypadku oskarżonych doszło co najwyżej do wypełnienia znamion czynu z art. 217 § 1 k.k. lub z art. 157 § 2 k.k.

Przestępstwo naruszenia nietykalności cielesnej, określone w art. 217 § 1 k.k. odnosi się przede wszystkim do uderzenia człowieka, przez które należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na człowieka, zadanie mu ciosu ręką, pięścią, kopnięcie. (Marek, Kodeks karny, 2010). Przyjmuje się, że ma ono charakter jednorazowy, nie mieści się w tym pojęciu powtarzalne, wielokrotne zadawanie ciosów. Ponadto naruszenie nietykalności cielesnej, o jakim mowa w art. 217 k.k. co do zasady nie może powodować uszczerbku na zdrowiu, ujętego w art. 156 lub 157 k.k. W świetle powyższego, nie można w żadnym zakresie zgodzić się z twierdzeniem, iż oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili co najwyżej znamiona przestępstwa z art. 217

§ 1 k.k., choćby z uwagi na powtarzalność zadawanych przez nich ciosów oraz ich skutek w postaci obrażeń, których doznał pokrzywdzony, a przede wszystkim z uwagi na fakt, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu we dwoje.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni swoim zachowaniem wypełnili znamiona przestępstwa pobicia, stypizowanego w art. 158 § 1 k.k. i ich wina w tym zakresie jest bezsprzeczna. Pobicie w rozumieniu art. 158 § 1–3 k.k. należy ujmować jako czynną napaść minimum dwóch sprawców na co najmniej jedną lub więcej osób, przy czym wystąpić musi wyraźna przewaga jednej ze stron biorących udział w zajściu (wyr. SN z 18.04.1972 r., sygn. V KRN 48/72). Powyższe miało miejsce w przedmiotowej sprawie, bowiem pokrzywdzony był w mniejszości w stosunku do dwójki atakujących go oskarżonych i nie był w stanie skutecznie się obronić lub choćby zminimalizować skutków czynności sprawczych oskarżonych. Warunkiem odpowiedzialności za czyn z art. 158 § 1 k.k. pobicia jest również ustalenie związku przyczynowego między zachowaniem określonym w tym przepisie, a następstwami w postaci narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., co także ma miejsce w przedmiotowej sprawie, bowiem bezsprzecznie zachowanie oskarżonych, jak wynika z jasnej w tym przedmiocie i wiarygodnej, wbrew niezrozumianym wywodom Sądu I instancji w tym przedmiocie zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opinii

biegłego U. wynika, że działanie oskarżonych narażało pokrzywdzonego na doznanie obrażeń o których mowa w art.157§ 1k.k., a nie jest wymagane aby w każdym wypadku dochodziło do narażenia na utratę życia czy doznanie ciężkich obrażeń ciała. Jednocześnie w doktrynie przyjmuje się, iż udziałem w pobiciu może być każda forma świadomego współdziałania uczestników pobicia, a w jej ramach również każdy środek użyty do ataku na inną osobę (inne osoby), jeżeli wspólne działanie powoduje narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku wskazanego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1 k.k. Do przypisania udziału sprawcy w pobiciu nie jest konieczne udowodnienie, iż zadał on pokrzywdzonemu lub pokrzywdzonym cios w postaci uderzenia, kopnięcia itp., a wystarczające jest świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub większej grupy osób przeciwko innemu człowiekowi lub grupie osób. Ponadto, wbrew twierdzeniom skarżących, narażenie pokrzywdzonego na doznanie obrażeń o których mowa w art. 157 § 1 k.k., było oczywiste. Dla bytu przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. nie jest istotny stopień naruszenia czynności określonych organów ciała, a istnienie bezpośredniego niebezpieczeństwa narażenia pokrzywdzonego na skutek, o jakim mowa w tym przepisie. Jednakże w praktyce "stopień niebezpieczeństwa" pobicia ocenia się słusznie przez pryzmat rzeczywiście spowodowanego skutku, który już zaistniał i był wynikiem pobicia. Niewątpliwie narażenie na niebezpieczeństwo spowodowania skutku z art. 157 §

1 k.k. zaistniało, skoro oskarżeni spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia opisane w zarzutach, a powodujące naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym były to obrażenia dotyczące wrażliwych okolic oczu i nosa.

Sąd Odwoławczy, mając na uwadze powyższe, uznał iż przyjęta kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonym jest w pełni poprawna.

W konsekwencji, niezasadne okazało się twierdzenie skarżących, iż Sąd z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela winien umorzyć przedmiotowe postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Niezasadny okazał się również wspólny zarzut skarżących w zakresie uznania za okoliczność obciążającą dla oskarżonych przez Sąd faktu odmowy składania wyjaśnień przez A. L. na wstępnym etapie postępowania. Wprawdzie Sąd I instancji nie powinien ze skorzystania przez oskarżonego z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień czynić zarzutu, jednak okoliczność ta w świetle ujawnionych w tej sprawie wiarygodnych dowodów obciążających oskarżonego nie miała wpływu na treść wyroku. Podobnie jak znaczenia przy ocenie dowodu z zeznań świadka K. L. nie miały dywagacje Sądu I instancji na okoliczność uchylania się przez K. L. w toku dochodzenia od stawiennictwa w charakterze świadka.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego A. L., wątpliwości Sądu odwoławczego nie budzi sprawstwo oskarżonego w zakresie

czynu z art. 190 § 1 k.k., które potwierdzone zostało zeznaniami pokrzywdzonego, świadka K. J., jak również nagraniami zawierającymi wyzwiska i groźby kierowane pod adresem pokrzywdzonego, które mogły w nim wzbudzić uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione. Wiarygodność nagrań nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, ani nie była kwestionowana przez obronę, w tym również w zakresie tego do kogo należy głos przedstawiony na nagraniach.

W odniesieniu do twierdzeń obrońcy oskarżonego P. K. o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy iż Sąd I instancji słusznie nie powziął jakichkolwiek wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonych, wobec czego w ocenie Sądu

odwoławczego apelacje stanowią jedynie polemikę w zakresie oceny dowodów, która została przeprowadzona przez Sąd meriti w sposób prawidłowy i w tym zakresie Sąd odwoławczy, dokonując kontroli instancyjnej nie dopatrył się poważnych uchybień.

Kierunek wniesionych apelacji obligował Sąd odwoławczy do dokonania kontroli w zakresie wymierzonych oskarżonym kar.

Niezasadny okazał się zarzut obrońcy P. K. w zakresie rażącej niewspółmierność wymierzonej kary, tj. 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, **nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy**, innymi słowy gdy w społecznym odczuciu **jest karą niesprawiedliwą**. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną dysproporcję **między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną**. Nie każda więc różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest **niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować**. Chodzi tu o tak istotne różnice ocen, że dotychczas wymierzoną karą można byłoby nazwać także w potocznym znaczeniu tego słowa rażąco niewspółmierną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy,

gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która powinna zostać wymierzona w instancji odwoławczej w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Kontrola instancyjna nie wykazała, by wymierzona oskarżonemu P. K. kara ograniczenia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy była karą raziącą niesprawiedliwą. Sąd orzekający wziął przy jej wymierze wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., w tym również okoliczności dotyczące oskarżonego, na które wskazał obrońca.

Z kolei Sąd odwoławczy obniżył wymierzoną oskarżonemu A. L. karę łączną ograniczenia wolności w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy do 1 roku i 6 miesięcy, stosując zasadę pełnej absorpcji, mając na uwadze fakt iż pomiędzy poszczególnymi przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy. Kara łączna w tym wymiarze jest karą odpowiednią, uzasadnioną względami prewencji indywidualnej, spełni swoje cele kompensacyjne oraz wychowawcze.

Jednocześnie Sąd odwoławczy uchylił orzeczone wobec oskarżonych A. L. oraz P. K. zobowiązania do powstrzymywania

się od nadużywania alkoholu. Zobowiązanie to może być stosowane tylko w celu szczególnoprewencyjnym, gdy w danej sprawie zostanie ustalone, że sprawca nadużywał alkoholu przed popełnieniem przestępstwa albo wtedy gdy popełni on przestępstwo w stanie nietrzeźwości, poprzedzonej nadużyciem alkoholu, przy czym użycie i nadużycie nie są pojęciami tożsamymi. Z materiału dowodowego nie wynika, by oskarżeni nadużywali alkoholu, wobec czego nie można uznać iż brak umiaru w spożywaniu alkoholu stanowił w stosunku do oskarżonych czynnik kryminogeny.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Wniosek

1. obrońca oskarżonego A. L. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 poprzez umorzenie postępowania w tym zakresie na podstawie art. 17 1 pkt 9 k.p.k., ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny
 # zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny
 # zasadny
 # częściowo zasadny

2. obrońca oskarżonego P. K. wniósł o:

niezasadny

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie zmianę kwalifikacji zarzucanego oskarżonemu czynu na art. 217 § 1 k.k. i umorzenie postępowania w oparciu o art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

- znaczne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary poprzez jej wymierzenie poniżej wysokości orzeczonej przez Sąd I instancji, względnie orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania karnego względem oskarżonego oraz nie orzekanie o środku, o którym mowa w art. 72 § 1 pkt 5 k.k., jak również odstąpienie od obciążania oskarżonego kosztami sądowymi oraz opłatą za obie instancje, z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu odwoławczego, sprawstwo oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów nie budzi wątpliwości, a dokonana kwalifikacja prawna czynów nie została dotknięta jakimkolwiek błędem. Kara wymierzona oskarżonemu P. K. nie jest karą raziącą niewspółmierną, w sposób **właściwy odzwierciedla zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i kwestie dotyczące osobowości sprawcy.**

<p>Kontrola instancyjna wykazała, iż czyny popełnione przez oskarżonych nie były popełnione w związku z nadużywaniem przez nich alkoholu, wobec czego Sąd odwoławczy uznał za zasadne uchylenie orzeczonych wobec oskarżonych obowiązków od powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.</p>	
---	--

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>II.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>ograniczenia wolności orzeczonej wobec oskarżonego P. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w ocenie Sądu odwoławczego, sprawstwo oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów nie budzi wątpliwości, a wymiar kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec oskarżonego P. K. jest właściwy.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>I.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>- Sąd odwoławczy w punkcie 3 zaskarżonego wyroku orzeczoną wobec oskarżonego A. L.</p>	

<p>karę łączną ograniczenia wolności obniżył do 1 roku i 6 miesięcy.</p> <p>- Sąd odwoławczy uchylił orzeczone w punkcie 4 zaskarżonego wyroku wobec oskarżonych A. L. oraz P. K. zobowiązania do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- Sąd odwoławczy przy wymiarze kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego A. L. zastosował zasadę pełnej absorpcji, mając na uwadze fakt iż pomiędzy poszczególnymi przestępstwami popełnionymi przez oskarżonego zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.</p> <p>- Kontrola instancyjna wykazała, iż czyny popełnione przez oskarżonych nie były popełnione w związku z nadużywaniem przez nich alkoholu, wobec czego Sąd odwoławczy uznał za zasadne uchylenie orzeczonych wobec oskarżonych obowiązków od powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Sąd na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze po 1/2 części, czyli w kwotach po 40 złotych (ryczałt za doręczenia i dane o karalności) i wymierzył każdemu z nich opłatę w kwocie po 300 zł za to postępowanie zgodnie z art.8 i art.2ust.3 w zw. z art.2ust.2 Ustawy z dnia 23.06.73r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. Nr 49, poz.223 z 1983r. ze zm.).

7. PODPIS

Agata Wilczewska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. L.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana